

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sži/6/2016
Identifikačné číslo spisu: 1015201336
Dátum vydania rozhodnutia: 25.07.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Kováčová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1015201336.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Kataríny Benczovej a JUDr. Jozefa Hargaša, v právnej veci žalobcu: PRK PARTNERS s.r.o., IČO: 35 978 643, Hurbanovo námestie 3, Bratislava, proti žalovanému: Protimonopolný úrad Slovenskej republiky, Drieňová 24, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 2015-010-II/23E/PMÚ SR/2015 zo dňa 11.06.2015, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 23. marca 2016, č. k. 2S/177/2015-40, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 23. marca 2016, č. k. 2S/177/2015-40 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 2015-010-II/23E/PMÚ SR/2015 zo dňa 11.06.2015 a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie.

Uvedeným rozhodnutím žalovaný zamietol rozklad žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie vydané žalovaným pod č. 2015-008-I/23E/PMÚ SR/2015 zo dňa 12.05.2015, ktorým nebolo vyhovené podľa § 18 ods. 2 v spojení s § 11 ods. 1 písm. h) zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „zákon o slobode informácií“) a podľa § 46 a nasl. zákona č. 71/1967 Zb. v znení neskorších predpisov (správny poriadok) elektronicky podanej žiadosti žalobcu zo dňa 11.05.2015, v ktorej podľa § 14 zákona o slobode informácií žiadal o sprístupnenie informácií vo verzii bez obchodného tajomstva: „kópií všetkých dokumentov nachádzajúcich sa v spise vedenom v správnom konaní (ďalej aj ako „požadované informácie“), ktoré bolo zo strany úradu začaté z vlastného podnetu dňa 24.04.2015 pre podozrenie z porušenia povinnosti spolupracovať so zamestnancami úradu a poskytovať potrebnú súčinnosť a umožniť riadne vykonanie inšpekcie podľa § 22a ods. 7 písm. b) zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane

hospodárskej súťaže v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „správne konanie“), a to z dôvodu, že informácie požadované žiadateľom sú informáciami, ktoré tvoria predmet dohľadu úradu podľa § 1 zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „ZOHS“) a podľa § 11 ods. 1 písm. h) zákona o slobode informácií.

Krajský súd v Bratislave preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe (§ 249 ods. 2 OSP) a po oboznámení sa s obsahom pripojeného administratívneho spisu dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. V odôvodnení krajského súdu bolo konštatované, že žalobca podal dňa 11.05.2015 žalovanému žiadosť o sprístupnenie informácií vo verzii neobsahujúcej obchodné tajomstvo: kópií všetkých dokumentov nachádzajúcich sa v spise vedenom v správnom konaní, ktoré bolo zo strany úradu začaté z vlastného podnetu dňa 24.04.2015 pre podozrenie z porušenia povinnosti spolupracovať so zamestnancami úradu a poskytovať potrebnú súčinnosť a umožniť riadne vykonanie inšpekcie podľa § 22a ods. 7 písm. b) zákona č. 136/2001 Z. z. Krajský súd ďalej poukázal na to, že žalovaný v predmetnej veci vydal rozhodnutie č. 2015-008-I/23E/PMÚ SR/2015 zo dňa 12.05.2015, ktorým žiadosti v zmysle § 11 ods. 1 písm. h) zákona o slobode informácií nevyhovel. Rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobcom požadované informácie sú informáciami, ktoré sa týkajú výkonu dohľadu, ktorým je konanie podľa § 22 ods. 1 písm. f) zákona č. 136/2001 Z. z., a preto sa podľa § 11 ods. 1 písm. h) zákona o slobode informácií nesprístupňujú. V odôvodnení rozhodnutia bolo tiež uvedené, že informácie týkajúce sa konania môžu byť sprístupnené na základe zákona o slobode informácií najskôr po jeho skončení, teda po vydaní rozhodnutia v danom konaní. Následne vo svojom odôvodnení konštatoval, že proti prvostupňovému rozhodnutiu podal žalobca rozklad, v ktorom tvrdil, že v rozhodnutí je nesprávne aplikovaná zásada zákona o slobode informácií "čo nie je tajné je verejné" a tiež príliš široko vykladaný pojem „výkon dohľadu“ na účely zákona o slobode informácií. Poukázal tiež na skutočnosť, že postup správneho orgánu vyjadrený v prvostupňovom rozhodnutí je v rozpore s poslaním zákona o slobode informácií, nakoľko kontrola výkonu verejnej moci zo strany fyzických a právnických osôb prostredníctvom sprístupňovania informácií týkajúcich sa správneho konania má najväčší význam pred vydaním rozhodnutia vo veci samej. Podľa názoru žalobcu je potrebné zásadu „čo nie je tajné, je verejné“ vykladať reštriktívne. Žalovaný rozhodnutím č. 2015-010-II/23E/PMÚ SR/2015 zo dňa 11.06.2015 rozklad zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil z dôvodu, že na informácie požadované žalobcom sa vzťahuje § 11 ods. 1 písm. h) zákona o slobode informácií. V odôvodnení rozhodnutia sa vyjadril k jednotlivým námietkam žalobcu uvedeným v rozklade. Uviedol, že pri posudzovaní žiadosti žalobcu nešlo o svojvoľný výklad pojmu „výkon dohľadu“, nakoľko tento pojem je definovaný v § 1 zákona č. 136/2001 Z. z. a nemohlo ísť ani o popretie poslania a zmyslu zákona o slobode informácií, nakoľko tento zákon obmedzenie prístupu k informáciám predvída. Keďže v predmetnej veci boli splnené podmienky na uplatnenie výnimky z prístupu k informáciám, nemožno hovoriť o chybnom výklade pojmov uvedených v zákone o slobode informácií. Tvrdenie žalobcu, že pojem „výkon dohľadu“ sa na kontrolu koncentrácií nevzťahuje, považoval žalovaný za nedôvodné.

Proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie, ktorým sa domáhal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozhodnutie predsedu Protimonopolného úradu Slovenskej republiky č. 2015-010-II/23E/PMÚ SR/2015 zo dňa 11. júna 2015 a rozhodnutie Protimonopolného úradu Slovenskej republiky č. 2015-008-I/23E/PMÚ SR/2015 zo dňa 12. mája 2015 a vrátil vec Protimonopolnému úradu Slovenskej republiky na ďalšie konanie a aby žalobcovi priznal náhradu trov konania. Žalobca v odvolaní uviedol, že dňa 24. apríla 2015 začal Protimonopolný úrad Slovenskej republiky z vlastného podnetu správne konanie pre podozrenie z porušenia povinnosti spolupracovať so zamestnancami úradu a poskytovať potrebnú súčinnosť a umožniť riadne vykonanie inšpekcie (Správne konanie) podľa § 22a ods. 7 písm. b) zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže v znení neskorších predpisov (ZOHS). Úrad informoval o začatí Správneho konania dňa 4. mája 2015 prostredníctvom svojej internetovej stránky: .

Ďalej sa v odvolaní uvádza, že žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu podal dňa 7. mája 2015 v zmysle zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení

niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (zákon o slobode informácií) žiadosť o sprístupnenie kópií všetkých dokumentov nachádzajúcich sa v spise vedenom v správnom konaní (ďalej len "Požadované informácie"), ktoré bolo zo strany úradu začaté zo zvláštneho podnetu dňa 24. apríla 2015 pre podozrenie z porušenia povinnosti spolupracovať so zamestnancami úradu a poskytovať potrebnú súčinnosť a umožniť riadne vykonanie inšpekcie podľa § 22a ods. 7 písm. b) zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže v znení neskorších predpisov. Uvedené informácie požiadal sprístupniť bez obchodného tajomstva. Ďalej uvádzal, že trval na tom pre vylúčenie pochybnosti v zmysle § 7 zákona o slobode informácií. Tejto žiadosti žalobcu o sprístupnenie požadovaných informácií úrad nevyhovel. Proti rozhodnutiu o nevyhovení žiadosti podal v zákonnej lehote rozklad. Predseda úradu zamietol rozklad žalobcu a potvrdil rozhodnutie. Dňa 10. augusta 2015 žalobca podal na Krajský súd v Bratislave žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia o rozklade ako aj rozhodnutia o žalobe. Dňa 18. apríla 2016 Krajský súd v Bratislave doručil žalobcovi rozsudok zo dňa 23. marca 2016, ktorým zamietol žalobu. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom poukázal na to, že úrad odmietol sprístupniť požadované informácie z dôvodu, že sú údajne informáciami, ktoré tvoria predmet dohľadu úradu podľa § 1 ZOHS a podľa § 11 ods. 1 písm. h) zákona o slobode informácií spadajú pod obmedzenia prístupu k informáciám. Teda ako uvádzal žalobca, rovnaké stanovisko k predmetnej veci zaujal aj predseda úradu v rozhodnutí o rozklade. Dodáva, že krajský súd v rozsudku uviedol, že žaloba nie je dôvodná, pričom v odôvodnení sa stotožnil s argumentáciou, ktorú uviedol úrad, resp. predseda úradu v Rozhodnutí o rozklade. Žalobca sa s uvedenou argumentáciou krajského súdu ako aj úradu a predsedu úradu nestotožnil a domnieva sa, a zároveň zopakoval svoju argumentáciu, že (i) Úrad nesprávne aplikuje zásadu „čo nie je tajné, je verejné", a (ii) Úrad príliš široko vykladá pojem „výkon dohľadu" na účely Zákona o slobode informácií.

Žalobca v ďalšej časti odvolania poukázal na porušenie zásady „čo nie je tajné, je verejné". Uviedol, že v zmysle zákona o slobode informácií má každý právo na prístup k informáciám, ktoré majú príslušné povinné osoby k dispozícii. Úrad je teda podľa žalobcu povinný informácie sprístupniť bez toho, aby sa musel preukazovať akýkoľvek právny alebo iný dôvod alebo záujem, pre ktorý sa informácia požaduje. Zákonom o slobode informácií sa v praxi realizuje ústavné právo jednotlivca na informácie zakotvené v článku 26 Ústavy Slovenskej republiky. Podľa tvrdenia žalobcu rozhodnutia sú v rozpore s poslaním zákona o slobode informácií realizovať ústavné právo na informácie, a tak okrem iného zabezpečiť kontrolu výkonu verejnej moci zo strany fyzických a právnických osôb v čase, kedy má takáto kontrola najväčší význam - teda počas samotného správneho konania (t. j. pred rozhodnutím vo veci samej), čo dáva verejnosti, a teda aj žalobcovi, možnosť vplývať na riadny výkon verejnej moci. Požadované informácie sú dôležitými procesnými dokumentmi, z ktorých je možné zistiť ako úrad predmetné správne konanie viedol a ako postupoval. Prečo by mali (nesprístupnené) požadované informácie spadať pod výnimku zo zásady „čo nie je tajné, je verejné"? Žalobca konštatoval, že zásah do ústavného práva na informácie a do princípu verejnej kontroly nad činnosťou správnych orgánov je v danej veci oveľa závažnejší ako zásah do výkonu dohľadu zo strany úradu (o ktorom je však žalobca presvedčený, že v danom prípade neprebíhal).

Žalobca vo svojom odvolaní poukázal aj na to, že úrad v rozhodnutiach uvádzal, že požadované informácie môžu byť sprístupnené až vydaním rozhodnutia v správnom konaní. Podľa názoru žalobcu je sprístupnenie informácií po právoplatnom skončení konania už len symbolické, preto na kontrolu správneho konania bude mať spravidla len minimálny dopad. Žalobca poukázal aj na to, že o sprístupnenie informácií požiadal v znení bez obchodného tajomstva, aby tak eliminoval možnosť, že mu úrad odmietne sprístupniť požadované informácie. Žalobca teda nechcel zmariť akýkoľvek výkon dohľadu úradu, ale oboznámiť sa s postupom úradu a vedením správneho konania najmä z dôvodu kontroly výkonu verejnej moci. K uvedeným tvrdeniam žalovaný uviedol, že sa krajský súd priklonil k tvrdeniam predsedu úradu, ktoré sú uvedené v rozhodnutí o rozklade. Žalobca sa s názorom krajského súdu nestotožnil, ale zdôraznil, že kontrola výkonu verejnej moci zo strany fyzických a právnických osôb sa môže efektívne uplatňovať len v čase pred vydaním rozhodnutia vo veci samej.

Žalobca poukázal aj na požiadavku reštriktívneho uplatňovania výnimiek zo zásady „čo nie je tajné, je verejné" a poukazoval pritom na dôvodovú správu k zákonu o slobode informácií, podľa ktorej

ustanovené výnimky z povinnosti sprístupniť informácie „zodpovedajú všeobecnej požiadavke, aby sa oprávnené obmedzenie prístupu k informáciám uplatňovalo len v najmenšom nevyhnutnom rozsahu." Mal za to, že zamietnutie sprístupnenia požadovaných informácií úradom celkom zjavne nespĺňa požiadavku reštriktívnej aplikácie výnimiek zo zákona o slobode informácií. Tvrdil, že si je vedomý toho, že ZOHS formálne používa v § 1 slovné spojenie „... úprava právomoci a pôsobnosti Protimonopolného úradu Slovenskej republiky pri dohľade nad dodržiavaním ustanovení tohto zákona". Samotné slovné spojenie, ktoré používa ZOHS však podľa názoru žalobcu nemohlo bez zváženia ďalších skutočností odôvodňovať záver, že úrad vykonáva dohľad podľa § 11 ods. 1 písm. h) zákona o slobode informácií. Poukázal pritom na dôvodovú správu a uviedol, že ustanovenie § 11 ods. 1 písm. h) Zákona o slobode informácií sa vzťahuje „len na konania, ktoré osobitný predpis explicitne ustanovuje ako výkon kontroly, dohľadu alebo dozoru a ktoré sú právoplatne ukončené spôsobom, ktorý osobitný predpis ustanovuje." Príklady príslušných zákonov uvedené v poznámke pod čiarou 24b) k ustanoveniu § 11 ods. 1 písm. h) zákona o slobode informácií jasne naznačujú, že účelom tohto ustanovenia je pokryť buď interné kontrolné procesy vo verejnej správe alebo špecifické dohľadacie procesy nad osobitne regulovanými subjektmi alebo činnosťami. V poznámke pod čiarou odkázal na zákon č. 747/2004 Z. z. o dohľade nad finančným trhom v znení neskorších predpisov a zákon č. 541/2004 Z. z. o mierovom využívaní jadrovej energie (atómový zákon) a o zmene a doplnení niektorých zákonov a zákonodarca napriek tomu v poznámke pod čiarou 24b) k § 11 ods. 1 písm. h) zákona o slobode informácií neuviedol aj ZOHS.

Žalobca sa domnieval, že ak by zákonodarca chcel ZOHS podriaďiť režimu § 11 ods. 1 písm. h) zákona o slobode informácií, určite by taký významný právny predpis v poznámke pod čiarou uviedol, preto podľa názoru žalobcu účelom výnimky § 11 ods. 1 písm. h) zákona o slobode informácií je vyňať určité špecifické činnosti správnych orgánov z režimu zákona o slobode informácií, pričom akákoľvek ostatná činnosť správnych orgánov, ako napr. bežný výkon správnych kompetencií, by v zásade mala podliehať sprístupneniu informácií. Poukazoval, že pri výklade tejto výnimky by bol vylúčený záujem spoločnosti na kontrole činnosti správnych orgánov a celková efektivita zákona o slobode informácií by bola vážne narušená. Podľa jeho názoru bol argument úradu, že vykonáva dohľad postavený na predposlednej novelizácii ZOHS (zákon č. 387/2011 Z. z.), kde bol pojem „dohľad" doplnený do § 1 ZOHS bez akéhokoľvek relevantného odôvodnenia spolu s novelizáciou iných ustanovení ZOHS. Žalobca bol presvedčený, že v prípade výkonu inšpekcii (t. j. aj v prípade správneho konania) nejde v žiadnom prípade o výkon dohľadu v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. h) zákona o slobode informácií. Inšpekcia v rámci správneho konania sa netýka výkonu dozoru a ani dohľadu nad špecifickými subjektmi, ani nad regulovanými činnosťami. Konanie úradu v predmetnej veci je štandardný výkon správnych kompetencií úradom v riadnom správnom konaní. Žalobca bol presvedčený, že úrad sa len svojím výkladom ustanovenia § 11 ods. 1 písm. h) zákona o slobode informácií snažil vyhnúť povinnosti sprístupňovať požadované informácie ako mu to ukladá zákon o slobode informácií. Pripustil, že výklad predmetného paragrafového znenia nie je úplne jednoznačný a tvrdil, že úrad nevykonáva dohľad, resp. kontrolu (v zmysle zákona o slobode informácií), pričom odôvodnenie rozsudku krajským súdom žalobcu nepresvedčilo o opaku.

Žalobca ďalej namietal, že vzhľadom na charakter požadovaných informácií, ich sprístupnenie nie je spôsobilé žiadnym spôsobom narušiť úlohy a činnosť, ktoré úrad vykonával v rámci príslušného správneho konania. Záujem na utajení požadovaných informácií ako tvrdil žalobca, teda v tomto prípade vôbec neexistuje. Na druhú stranu, nesprístupnenie požadovaných informácií žalobcovi bránilo vo vykonávaní nezávislej verejnej kontroly činnosti úradu, t. j. kontroly ako Úrad postupoval v správnom konaní a ako konal voči tretím osobám. Práve pre uvedenú kontrolu orgánov verejnej správy bol zákon o slobode informácií predsa aj prijatý.

Ďalej žalobca uviedol, že zásah do ústavného práva na informácie a do princípu verejnej kontroly nad činnosťou správnych orgánov je tu teda oveľa závažnejší ako zásah do nerušeného výkonu kompetencií úradom počas správneho konania. Utajenie požadovaných informácií z uvedeného hľadiska nespĺňa požiadavku, aby záujem na ochrane nerušeného výkonu kompetencií úradom počas správneho konania prevažoval nad ústavným právom na informácie. Zastáva názor, že požadované informácie mu mali byť sprístupnené.

K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2S 177/2015-40 zo dňa 23.03.2016 potvrdil a žalobcovi nepriznal náhradu trov konania. Uviedol, že rozsudok je vecne správny a vydaný v súlade so zákonom. Poukázal na skutočnosť, že krajský súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku priklonil k právnenému názoru uvedenému v rozhodnutiach, ktoré boli predmetom prieskumu, ako i argumentácii úradu v rámci stanoviska k žalobe, a preto voči nemu úrad nevznáša žiadne pripomienky. Tiež uviedol, že žalobca vo svojej argumentácii v zásade neprinesol nič nové, oproti obsahu rozkladu a obsahu žaloby a preto v tejto otázke v plnom rozsahu odkazoval na odôvodnenie rozhodnutia predsedu Protimonopolného úradu SR č. 2015-010-II/23E/PMÚSR/2015 a vyjadrenie k žalobe č. 4335/PMÚ SR/2015 z 5. októbra 2015, ktoré žalovaný týmto považoval za vyjadrenie k tejto časti odvolania. Dal do pozornosti, že žalobca aj keď rozumel odôvodneniu krajského súdu, napriek tomu opätovne zopakoval svoju argumentáciu týkajúcu sa údajne nesprávnej aplikácie zásady „čo nie je tajné, je verejné“ a údajne širokého výkladu pojmu „výkon dohľadu“ úradom. Už vo svojich predchádzajúcich vyjadreniach uviedol, že zákon o slobode informácií stanovuje v § 8 a nasl. prípady, v ktorých je možné obmedziť prístup k informáciám. Podľa ustanovenia § 11 ods. 1 písm. h) sa informácia nesprístupní, ak sa týka výkonu kontroly, dohľadu, alebo dozoru orgánom verejnej moci okrem informácie o rozhodnutí alebo o inom výsledku kontroly, dohľadu alebo dozoru. Zákon o slobode informácií slovné spojenie „výkon dohľadu“ nešpecifikuje a odkazuje na úpravu obsiahnutú v osobitných právnych predpisoch. V spojení s týmto argumentom žalovaný poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžo/72/2015, z ktorého je podľa neho zrejmé, že poznámky pod čiarou sú len informatívneho charakteru a nie sú záväzné. Ďalej poukázal aj na § 1 zákona o hospodárskej súťaži, kde účelom tohto zákona je ochrana hospodárskej súťaže pred jej obmedzovaním, ako aj vytváranie podmienok na jej ďalší rozvoj v prospech spotrebiteľov a úprava právomoci a pôsobnosti úradu pri dohľade nad dodržiavaním ustanovení tohto zákona. Ďalej podľa § 22 ods. 1 písm. d) zákona o ochrane hospodárskej súťaže úrad vydáva rozhodnutie o tom, že konanie alebo činnosť podnikateľa je zakázaná podľa tohto zákona alebo podľa osobitného predpisu; rozhoduje o uložení povinnosti zdržať sa takého konania a o povinnosti odstrániť protiprávny stav. Zo strany úradu v žiadnom prípade nešlo pri posudzovaní žiadosti o sprístupnenie informácií o široký a svojvoľný výklad pojmu „výkon dohľadu“, nakoľko ako je zjavné z uvedeného, tento pojem je stanovený priamo ustanovením § 1 zákona o ochrane hospodárskej súťaže. Nešlo ani o popretie posolania a zmyslu zákona o slobode informácií, nakoľko samotný zákon o slobode informácií obmedzenie z prístupu k informáciám predvída. Z odôvodnenia žalovaného vyplýva, že v danom prípade, nakoľko boli splnené podmienky na uplatnenie výnimky z prístupu k informáciám podľa zákona o informácií a podľa právneho predpisu, na ktorý zákon o slobode informácií odkazuje, nemožno hovoriť o chybnom výklade pojmov uvedených v zákone o slobode informácií. V tomto ohľade tiež nemožno prijať námietky žalobcu o porušení ústavného práva na informácie. Aj toto ústavné právo je možné obmedziť zákonom, čo Ústava v čl. 26 ods. 4 stanovuje. Na žalobcove tvrdenie, že sa nestotožnil s argumentáciou krajského súdu, ako aj úradu a predsedu úradu, žalovaný uviedol právny názor, ktorý vyslovil Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 4Sžo/72/2015. Podotkol, že úrad sa stotožnil s právnym názorom krajského súdu, ktorý v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že: „Obmedzenie ústavného práva na prístup k informáciám týkajúcich sa výkonu kontroly koncentrácií sleduje legitímny cieľ, ktorým je jednak možné ohrozenie dosiahnutia účelu prebiehajúcej kontroly a tiež prípadný negatívny zásah do práv subjektov pôsobiacich na trhu, ktorý by mohol nastať zverejnením informácií, ktoré sú ako účastníci koncentrácie povinní poskytnúť žalovanému“. Čo ako konštatoval žalovaný sa stotožňovalo s námietkami žalobcu, ktoré sa týkali požiadavky na reštriktívne uplatňovanie výnimiek zo zásady „čo nie je tajné je verejné“. Vyňal aj názor krajského súdu, že: „žalobca neidentifikoval taký verejný záujem na zverejnení požadovaných informácií, pre ktorý by musel zákonom definovaný dôvod nesprístupnenia informácií týkajúcich sa výkonu kontroly a dohľadu ustúpiť ústavnému právu verejnosti na informácie.“

Žalovaný ďalej vo vyjadrení uviedol, že úrad počas správnych konaní zhromaždil veľké množstvo informácií, ktoré sú citlivými informáciami napriek tomu, že netvorili predmet obchodného tajomstva. Z tohto pohľadu je preto na mieste okrem iného i zabezpečenie ochrany súkromného záujmu. Dal do pozornosti, že informovanie verejnosti o jednotlivých procesných úkonoch voči konkrétnym subjektom pri neukončených správnych konaniach môže ohroziť alebo sťažiť vedenie príslušného správneho konania. Je preto podľa názoru úradu potrebné starostlivo zvážiť sprístupnenie informácií verejnosti

vzhľadom na možný zásah do práv účastníkov konania a možnú negatívnu publicitu.

Žalovaný neopomenul ani námietku žalobcu, ktorý sa dovoľával toho, že prístupnenie informácií v tomto prípade má význam iba pri otvorenom správnom konaní, keď je úrad pripravený prijať pripomienky a podnety tretích strán. K tomu uviedol, že nazeranie do spisu v konaní vedenom úradom je možné realizovať prostredníctvom ustanovenia § 40 ods. 1 zákona o ochrane hospodárskej súťaže, ktorý obsahuje obdobnú právnu úpravu ako § 23 správneho poriadku. Podľa predmetného ustanovenia úrad môže povoliť nazretie do spisov a urobiť si výpis, odpis, môže poskytnúť kópie spisov alebo môže poskytnúť informáciu zo spisov aj iným osobám, pokiaľ preukážu odôvodnenosť svojej požiadavky. Nazeranie so spisov § 40 ods. 1 zákona o ochrane hospodárskej súťaže umožňuje vymedzenému okruhu osôb oboznámiť sa s obsahom spisu vedenom v rámci správneho konania. Žalovaný dal do pozornosti aj ustanovenie § 40 ods. 11 zákona o ochrane hospodárskej súťaže, v ktorom je uvedené, ktoré informácie je úrad povinný zverejňovať. K danému ustanoveniu poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2S 202/2013. Ďalej uviedol rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžo/72/2015, v ktorom je uvedené, že: „Najvyšší i Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre viackrát zaujali stanovisko, že obsahom základného práva na prijímanie informácií nie je právo dostávať informácie podľa predstáv a očakávaní sťažovateľa (napr. rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. II. ÚS 184/03, či II. ÚS 514/2010).“

Dňom 1. 7. 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len SSP), ktorý upravuje v § 1 a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho v správnom súdnictve, b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov (§ 492 ods. 2 SSP). V súlade s uvedenými prechodnými ustanoveniami najvyšší súd v danej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len OSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, § 250ja ods. 2 OSP) s tým, že termín verejného vyhlásenia rozsudku bol oznámený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu, ako aj internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy. Pri preskúmaní zákonnosti súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, t. j. najmä s hmotnými a procesnými administratívnymi predpismi. V intenciách § 244 ods. 1 OSP súd preskúma aj zákonnosť postupu správneho orgánu.

Podľa § 244 ods. 3 OSP rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami ako ten, o koho práva ide.

Podľa ústavného zák. č. 23/1991 Zb. ktorým sa uvádza LISTINA ZÁKLADNÝCH PRÁV A SLOBÔD ako ústavný zákon Federálneho zhromaždenia Českej a Slovenskej Federatívnej republiky čl. 17 ods. 1

sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza LISTINA ZÁKLADNÝCH PRÁV A SLOBÔD, ústavného zákona Federálneho zhromaždenia Českej a Slovenskej Federatívnej republiky, štátne orgány a orgány územnej samosprávy sú povinné primeraným spôsobom poskytovať informácie o svojej činnosti. Podmienky a vykonanie ustanoví zákon.

Podľa čl. 26 ods. 1 Ústavy SR sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Podľa čl. 26 ods. 5 Ústavy SR orgány verejnej moci majú povinnosť primeraným spôsobom poskytovať informácie o svojej činnosti v štátnom jazyku. Podmienky a spôsob vykonania ustanoví zákon.

Podľa § 1 zákona o slobode informácií, tento zákon upravuje podmienky, postup a rozsah slobodného prístupu k informáciám.

Podľa § 14 ods. 1 zákona č. 136/2001 Z. z. ZOHS, úrad je ústredným orgánom štátnej správy Slovenskej republiky na ochranu a podporu súťaže. Podľa ods. 2 úrad vykonáva právomoci v oblasti ochrany a podpory súťaže zverené orgánom hospodárskej súťaže osobitnými predpismi.

Podľa § 11 ods. 1 písm. h) zákona o slobode informácií, povinná osoba obmedzí sprístupnenie informácie alebo informáciu nesprístupní, ak sa týka výkonu kontroly, dohľadu alebo dozoru orgánom verejnej moci podľa osobitných predpisov okrem informácie o rozhodnutí alebo o inom výsledku kontroly, dohľadu alebo dozoru, ak jej sprístupnenie nezakazujú osobitné predpisy.

Ústava Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v čl. 26 ods. 1 zakotvuje právo na informácie, ktoré predstavuje právo na prijímanie informácií - získanie informácie do vlastnej dispozičnej sféry tak, aby mohla byť subjektom pre vlastnú potrebu, ako aj pre potrebu iných spracovaná (viď. nález Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 236/06 - 59 z 28. júla 2007) a k nemu korelujúci pozitívny záväzok štátu voči neidentifikovanej skupine subjektov. Obsah tohto záväzku je ozrejmený v ods. 5 cit. čl. ako povinnosť orgánov verejnej moci primeraným spôsobom poskytovať informácie o svojej činnosti, pričom podmienky a spôsob poskytovania informácií ustanoví zákon. Obdobnú úpravu obsahuje taktiež Listina základných práv a slobôd (čl. 17 ods. 1, 5). Podľa čl. 13 ods. 2, 3, 4 Ústavy SR medze základných práv a slobôd možno upraviť za podmienok ustanovených ústavou len zákonom. Zákonné obmedzenia základných práv a slobôd musia platiť rovnako pre všetky prípady, ktoré spĺňajú ustanovené podmienky. Pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ. Obmedziť základné práva a slobody možno iba na základe podmienok ustanovených ústavou, a to buď za podmienok všeobecných (čl. 13 ods. 2, 3, 4 ústavy) alebo osobitných, vzťahujúcich sa na konkrétne práva a slobody (v danom prípade čl. 26 ods. 4 ústavy).

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní napadnutého rozsudku prvostupňového súdu ako i obsahu súdneho a administratívneho spisu v rozsahu odvolania, ktorým žalobca namieta nezákonnosť napadnutého rozhodnutia konštatuje, že argumentácia žalobcu nie je spôsobilá vyvrátiť dôvody, na základe ktorých krajský súd zamietol žalobu. Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil dôvod na to, aby sa odchytil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Krajský súd sa v odôvodnení rozsudku podrobným spôsobom vypořiadal so žalobnými námietkami, a to citáciou dotknutých právnych noriem, ako aj ich logickým výkladom a správnym aplikovaním na prejednávany prípad.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sa preto Najvyšší súd SR s rozsudkom krajského súdu stotožnil v celom rozsahu.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu a postupu, a rozhodnutia krajského súdu, dospel odvolací súd k záveru, že krajský súd dostatočne zistil skutkový stav a vypořiadal sa s relevantnými

námietkami žalobcu.

Skutočnosti, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli v podstatnej časti totožné s námietkami, ktoré žalobca namietal už v prvostupňovom konaní a s ktorými sa krajský súd náležite vypořiadal.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovel a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1 a 2 v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá OSP.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ust. § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP, keď žalobcovi, ktorý nemal úspech vo veci, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal a žalovanému v tomto konaní právo na náhradu trov neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.